

“Estic content de fer saber que hi ha ONG que frenen la corrupció”

Carles Casajuana (Sant Cugat del Vallès, 1954), premi Ramon Llull per *L'últim home que parlava català*, publica a Columna la novel·la *Un escàndol sense importància*.

—Si el protagonista presideix una secció territorial d'una ONG que lluita contra la corrupció és que aquestes ONG deuen ser efectives, oi?

—Sí. Se'n sap molt poc i estic content de fer-ho saber en aquesta novel·la. N'hi ha una que no és gaire diferent de la de la novel·la, Transparència Internacional. Cada cop tenen més pes. A aquesta i a algunes altres de semblants els devem una cosa que és molt important, que el delictes de corrupció es produeix tant si és a dins del país com a fora. Ho recullen els codis penals dels països de l'OCDE. Al de l'espanyol és el 445 bis. Això evita la competència deslleial. Abans la corrupció era una cosa normalment acceptada entre els empresaris i ara ja no es pot comentar. De corrupció, de pagament de diners de sotamà a polítics, n'hi haurà sempre, però gràcies a la tasca d'aquestes ONG és més difícil de fer-ho. Ha deixat de ser una cosa normal. S'ha reduït molt.

—No és excepcional o forçat que el president territorial de l'ONG sigui un advocat que formi part de consells d'administració de multinacionals, temptades de subornar polítics, com és el cas de la novel·la?

—No, això no és gens irreal. Per una raó molt senzilla. Grans advocats formen part de consells d'administració d'empreses i, d'una altra banda, directius de grans empreses dediquen part del seu temps a col·laborar desinteressadament en ONG. No diré noms, però trobaríem empresaris a Transparència Internacional. Aquest és el conflicte moral que es presenta al protagonista, que descobreix que en una empresa amb la qual té relació hi ha sospites de corrupció.

—Conflicte que resol a l'instant sense dubtar, perquè veu clar que ha de lluitar contra la corrupció. El problema és que li fan xantatge amb unes fotos comprometedores, que poden afectar la seva vida familiar, que li han fet amb la finalitat que renunciï a denunciar la corrupció.

—És clar. I a més decideix que no ha de cedir. Mai no afluixa, ni quan es publiquen.

TINA BAGUÉ/ARXIU

Carles Casajuana publica la novel·la *Un escàndol sense importància*, a Columna.

—La dona li fa costat, perquè sap que no ha fet res d'indecent, No l'han enxampat fent res dolent, són imatges suggeridores fetes a traïció però que no demostren res, fet i fet.

—Passa que després tot es complica.

—Feu costat al protagonista. Per a l'autor és un heroi, no?

—Si has de posar algú que lluita contra la corrupció s'ha de construir bé, ha de tenir credibilitat. Si corre el risc de perdre-la, primer l'ha de tenir. Ha de ser un bon home. Un dels títols que em ballaven pel cap era precisament *Un bon home*.

—Podríeu entrar a fons en el seu món interior, per a fer compartir les seves angoixes amb el lector, però no ho heu volgut fer.

—Volia que la novel·la es llegís com aquell que es pren una beguda refrescant i aparentment lleugera però que quan t'aixeques de la taula t'adones que tenia una càrrega d'alcohol. És a dir, que quan acabi el llibre el lector digui:

“Tenia més càrrega que no em pensava.” Per això és explicada d'una manera freda, amb un punt de distanciament, sense recrear-se en el món interior del protagonista, ni donar voltes als dubtes que pugui tenir, a les reflexions que pugui fer.

—No hi ha al risc que algun lector pensi que el tractament de la història és massa lleuger, atès, a més, que la frase és senzilla?

—N'assumeixo el perill. La meua voluntat és precisament que l'estil sigui net i clar, bastant transparent. Eficaz, però digne. A vegades s'agita l'aigua perquè sembli profunda, com deia Nietzsche i va plagiar Borges. Els qui, en canvi, volem que l'aigua sigui transparent i es vegi el fons, correm el risc que es pensin que no hi ha aigua, que no hi ha profunditat. A la novel·la hi ha més cuina que no sembla.

—Una qüestió de detall. La novel·la comença amb l'enterrament del protagonista i no queda clar si tot el que vindrà després és anterior a la seva mort o l'enterrament és irreal, és a dir, és descrit des de la seva imaginació.

—És ambigu. Accepto totes dues lectures. És més divertit literàriament que puguin ser totes dues coses. Té tot el sentit.

Lluís Bonada